

ffp

OKTOBER 1982

1 AV 4 PARTIMEDLEMMER I OSLO BETALER IKKE KONTINGENT:

TA ONDET VED ROTA!

INNHold:

GJØR OPP PARTIKONTINGENTEN!	s. 3
OM PARTIMEDLEMMER PÅ UNIVERSITET OG HØG- SKOLER	s. 4
RV-HEFTE OM OSLO 1983	s. 4
MELDING TIL BARNEHAGEFORELDRE	s. 5
SLIK MENER JEG OSLOS RV-PROGRAM BØR VÆRE	s. 6
KOMMENTAR TIL BERETNINGSUTKASTET	s. 7
DS OG RV-LANDSMØTET	s.10

DEADLINE FOR FFP

Frist for neste nr. av FFP (nov.nr.) er fredag
15.oktober. Husk at artikler kan leveres til
Helge R. [redacted] på partikontoret, Bernt Ankersgt.6 B.

LEDER

GJØR OPP PARTIKONTINGENTEN!

TIL ALLE PARTIMEDLEMMER I OSLO

Landsmøtet retta søkelyset på svakheter i kontingentarbeidet i partiet. Det blei pekt på to hovedproblemer: Et stort ikke-betalende skikt i partiet og stagnerende snitt som pga den kraftige prisstigninga undergravde partiets realinntekt.

SKs tiltak for å øke snittet er godt kjent og mye diskutert. Det har også vært en bedring i snittet de siste terminene. Det gjelder faktisk talt alle partidistrikt. For Oslo-partiet har snittet pr. termin innbetalt til DS utvikla seg slik:

2.termin 1981 (forfall 1.9) Kr.461

3.termin 1981 (forfall 1.1) Kr.470

1.termin 1982 (forfall 1.5) kr.485

Problemet med ikke-betalende medlemmer har derimot vokst i samme periode. Det gjelder som en landstendens. Men Oslo er det desiderte hovedproblemet. Halvparten av de ikke-betalende medlemmene i hele partiet fins i Oslo-partiet.

Hver termin er det hele lag som ikke betaler kontingent. Og i de laga som gjør opp kontingenten, er det vanlig at kontingent mangler for gjennomsnittlig ett av ti medlemmer. Samla sett har en fjerdedel av dem som var medlemmer av Oslo-partiet ved årsskiftet ikke gjort opp kontingenten sin for siste termin-81. Situasjonen for 1. termin-82 er heller ikke noe bedre.

Dette er svært alvorlig og helt uakseptabel utglidning av partinormene. Å ikke betale kontingent er blitt nesten like vanlig i Oslo AKP som det er i Oslo Høyre.

DS/SK må ta ansvaret for at denne oppløsninga av partinormene har fått utvikle seg så langt uten på et tidlig tidlig tidspunkt å reagere mye skarpere.

Som et direkte resultat av det store og voksende antall ikke-betalende medlemmer i Oslo har SK måttet inndra stillingen som reiseseekretær i Finnmark, med store skadevirkninger på partiarbeidet i dette fylket. Det har også tvunget gjennom noen mindre endringer i bemanninga i partisentralen. Dersom vi ikke klarer å løse problemet, må vi gå til større innskrenkninger.

Det sendes nå ut oversikter over kontingentrestanser. UDSer og lag må gå gjennom disse, og enten sørge for å drive inn utestående kontingent, eller redegjøre for hvorfor kontingent ikke er innbetalt.

Delegater til Distriktsmøtet vil bli fordelt på grunnlag av innbetalt kontingent for 2.termin. Vi gjør oppmerksom på at lag med store restanser for tidligere terminer ikke kan regne med å få kontingent som er ment som oppgjør for 2.termin godtatt som oppgjør for denne terminen.

Lag som har hoppa over en eller flere terminer av distriktsmøteperioden, kan dermed risikere å få distriktsmøtedelegaten underkjent.

Distriktsstyret
SKs arbeidsutvalg

«Dere mangler 100 gram på at oppgjøret er i orden.»

MELDINGER FRA DS

OM PARTIMEDLEMMER PÅ UNIVERSITET OG HOGSKOLER

Partimedlemmer som studerer ved universitet og høyskoler i Oslo har forskjellig innstilling til å jobbe i NKS. Dette har vært drøfta

mellom DSAU i NKS og DSAU i partiet. Det er enighet mellom de to DSAUene om at disse retningslinjene gjelder:

A. Partimedlemmer som studerer på universitet eller ein høyskule skal som hovudregel vera medlem av NKS og ha den politiske hovudoppgåva si der.

B. Unntak skal rapporterast til DS med grunnqjeving.

C. Partimedlemmer i NKS skal betala full kontingent til NKS. Dette går til frådrag av den kontingenten dei elles skulle ha betalt til partiet.

Det er to viktige grunnar til å organisera på denne måten: Fyrst og fremst at kommunistar bør jobba blant massane der dei er. Lærestadene er tradisjonelt viktige rekrutteringskjelder. Her er mykje folk samla. Det blir diskutert mykje. Praksis syner og at det finst mulig heter, men det skortar på folk til å leia studiesirklar til å organisera. Partifolk med nokre år på baken kan utretta mykje. For det andre: Partiet vårt står framfor den avgjerande oppgåva å utvikla ei konkret marxistisk analyse av Norge i 80-åra og ein revolusjonær strategi bygd på den. Studenter og intellektuelle som blir knytta til rørsla kan vera svært viktige i å skaffe fram materialet til ei slik analyse (om oppgåva blir stilt for dei). Men då trengst det sårt til folk som kan ta opp kampen mot den rådande hernesianismen og liberalismen.

DSAU

RV-HEFTE OM OSLO 1983

I siste uka av oktober kommer RV-heftet om Oslo-budsjettet, krisa i Oslo-økonomien og utsiktene for neste års valgkamp. Vi bygger på erfaringene med heftet "Oslo 1982" som ble utgitt i november i fjor. Vi har fått såpass reaksjoner på det at vi kan lage et annerledes og bedre hefte nå. Bl.a. legger vi stor vekt på å få fram vår egen politikk, stilt opp mot de andre partiene. Og vi prøver å legge opp heftet slik at det kan brukes som et slags studiehefte og bakgrunnsmateriale for neste års valgkamp. M.a.o. prøver vi å dekke flere behov samtidig. Hefets første del beskriver:

-Hvordan arbeidsfolks levekår ødelegges gjennom de offentlige budsjettene.

-Hvordan kommunene (og ikke bare Oslo) er blitt utarma av staten

-Hvordan Oslos rike overklasse går fri den kommunale krisa

-Hva kan gjøres med Oslo og hvordan borgerskapet vil forandre Oslo.

-Hvordan byfornyelsen nå går i stå på grunn av pengemangel.

I del 2 finner du grundige kapitler om de ulike sektorene i kommunens virksomhet (skoler, sykehus, eldreomsorg, barnehager, kollektivtrafikk osv.)

Og den tredje delen reiser spør-

delen reiser spørsmålet "Nytter et å gjøre noe?" Her gis eksempler på kamper i 1982 som ga resultater og vi reiser spørsmålet om hvordan det vil gå hvis arbeidsfolk slutter å forsvare seg mot bærerskaps-ets angrep.

Kjøp 4 og selg videre.

Det blir omfattende politisk kamp rundt offentlige nedskjæringer i Oslo i høst. Også i år blir vi trolig alene på markedet med ei økonomisk og politisk "handbok" til bruk for de som vil slåss. Hovedproblemet for oss er å få spredd heftet. Derfor ei oppfordring til avdelingsstyrer og partimedlemmer: Ta opp saka i laget. Få flest mulig av lagets medlemmer til å kjøpe inn flere eks. slik at du kan selge videre på jobb, i fagforening, i andre miljøer. Du får 4 eks. for en hundrelapp. Slikt salgsarbeid krever lite tid fra hver enkelt, men er helt avgjørende for å få heftet ut.

Du kan kjøpe kontant hos Tronsmo eller på RV-kontoret i Bernt Ankersgt. 6 b. Bestiller du over tlf./pr.brev får du heftene til - sendt med regning + porto som må betales i løpet av 3 uker. Vil du selge større antall, kan du stikke innom kontoret og avtale betalingsfrist og returrett.

Lykke til og takk for hjelpa.

PS: Ei spesiell oppfordring til offentlig ansatte partimedlemmer: Sørg for at heftet selges på hvert eneste fagforeningsmøte, tillitsmannskurs o.l. for stats- og kommuneansatte i november og desember.

Bypolitisk Utvalg

MELDING OM BARNEHAGEFORELDRE

Lagsstyret har fått beskjed om hvordan en kan komme i kontakt med de som leder arbeidet vårt med foreldrebetaling og andre saker vedrørende barnehagene. Spesielt

oppfordrer vi de som er medlemmer av foreldrearbeidsutvalg o.l. i barnehagene om raskt å kontakte styret sitt.

Bypolitisk utvalg

DEBATT

SLIK MENER JEG OSLOS RV-PROGRAM BØR VÆRE

- "Hver for seg var spillerne fantastisk dyktige, men laget var dårlig organisert."
- "Hvis alle RVs programpunkter blir gjennomført fullt ut, er borgerskapet konkurs."

Disse to setningene er langt fra like, men på hver sin måte illustrerer de at helheten ikke alltid er det samme som summen av delene.

Vi har befatta oss for lite med helheten i RVs program. Det vi har sagt om helheten, kan stort sett kokes ned til to allmenne påstander: 1) Noen av kravene vil kunne bli kjempa igjennom under kapitalismen, andre ikke, men som helhet vil programmet ikke kunne bli gjennomført under kapitalismen.

2) Programmet som helhet vil kunne bli gjennomført under sosialismen. Det er når det gjelder helheten at vi virker lite tillitvekkende. Det er når det gjelder helheten at vi blir abstrakte og uklare. Det er når det gjelder helheten at vi vakler fra side til side. Det er her vi mister stemmer.

Folk som brenner for en sak, står gjerne sammen med RV på den saka, og er begeistra når RV går i spissen. Slik har vi flertallet i ryggen mot politikerne og borgerskapet på mange saker. Det fins også en hel del som synes at alle programpostene våre er bra isolert sett, men som likevel ikke stemmer på oss. Hvorfor? Fordi de ikke har tru på helheten i vårt program. Og fordi de trur at vi heller ikke kan oppnå stort med de enkelte delene, så små som vi er.

De som mener dette, har noe rett og noe galt. Jeg går ikke inn for at RV skal innskrenke sine krav til det som er realistisk å få igjennom under kapitalismen. Det ville være det samme som å sette inn dårligere spillere for at laget skal gå bedre sammen.

Det jeg går inn for, er at det jobbes hovedsaklig med helheten og helthetsvirkninga av programmet. Blant den typen ting som må avkla-

res, er om det er motsigelser mellom de ulike kravene, og hvordan de i tilfelle kan løses. Videre om vi kan peke på en hovedtaktikk for å få mange av kravene løst. (en slik taktikk kan for eks. være at kommunene ikke bare stiller krav til staten, men følger opp med politiske og økonomiske sanksjoner mot staten for å presse fram økte bevilgninger til kommunesektoren. Er dette noe vi kan jobbe fram mot å få til i praksis, eller er det i Oslos tilfelle, f. eks., bygd på en feilaktig oppfatning av kommunen og de som har makta der?) En tredje type ting som må avklares, er hvorfor kapitalismen nå fører til nedskjæringer, arbeidsledighet og senka lønn og hvorfor dette ikke er nødvendig under sosialismen.

Skal Oslo ha et eget RV-program? Etter min mening ja, men det skal ikke være en vakker opplisting av enkeltstandpunkter vi går inn for. I stedet skal programmet prøve å si noe fornuftig om følgende motsigelser:

1) Motsigelsen mellom storbyen og resten av landet. Her er mange ting å avklare: Kommer utkantene til å komme dårligere ut av krisa enn Oslo (de ensidige industristedene, fiskerikommuner, stagnasjonen i tilskottet til jordbruket, hvor slår nedskjæringene i kommuneøkonomien hardest ut osv). Finns det ekstra behov i Oslo ut over det andre kommuner har, f. eks. når det gjelder byfornyelse, boligmiljø, skole, eldreomsorg, kommunikasjoner? Politikk for pendlerproblemet, utflytting av arbeidsplasser fra Oslo, industri arbeidsplasser. Går vi inn for å endre Distriktenes Utbyggingsfond? Her er det mange motsigelser mellom ulike enkeltkrav, og som en allmenn regel går vi vel inn for å løse dem gjennom å øke kommunenes andel av bruttonasjonalproduktet.

2) Motsigelsen mellom stat og kommune.

I nedskjæringspolitikken nå ser vi hvordan stat og kommune spiller sammen: staten går inn for rammebevilgninger til kommunene og kaller det økt kommunal frihet. På grunn av denne økte kommunale friheten er det kommunene som foretar de konkrete nedskjæringene. De på sin side klager til staten over at de framleis har for mange dyre pålegg å følge opp for å få budsjettet til å gå i hop. Staten følger opp med å "forenkle regelverk", bemanningsnormer osv.

Er stat og kommune to sider av samme sak, eller kan kommunene virkelig ta opp en kamp mot staten?

3) Parlamentarisk arbeid og massearbeid.

Et eventuelt Oslo-program må vise hva vi kan oppnå (har oppnådd?) i bystyret sjøl om vi er små, og hvordan dette henger sammen med massearbeid og massekamp. Det finns ulike oppfatninger om dette i RV, f.eks. "stem på oss, men vi kan ikke oppnå annet enn det dere oppnår sjøl", og "stem på oss vi skal sørge for at dine problemer kommer opp i bystyret".

4) Motsigelsen mellom revolusjon og seier i kamper mot nedskjæring.

Vi trenger å avklare f.eks. hva som vil skje hvis vi klarer å seire i mange av kampene mot nedskjæring. Vil vi få en stadig større offentlig sektor, og skal vi si at det er bra? Hvordan vil en slik stadig større offentlig sektor virke inn på den kapitalistiske økonomien? Lar det seg gjøre å seire i kampen mot f.eks. rasering

av Oslo-industrien?

Her er det massevis at spørsmålet. I tillegg kommer f.eks. forholdet mellom AKP (m-l) og RV og hva RV skal være, men det er foreløpig avklart hvis vi følger DS' linje. Jeg tror det er vår egen usikkerhet på disse spørsmålene, vår vakling mellom å legge all vekt på snart en, snart den andre sida, vår grunne forståelse av disse motsigelsene - det er dette som gjør at vi ikke vinner tillig i valg.

Om et slikt program som er skissert her, faktisk vil føre til et dokument kallt Oslo-program eller ik-e, er kanskje underordnet. Men sikkert er det at vi bør få i gang en diskusjon om dette, og at diskusjonen bør resultere i noe som kan legges fram kort, greit og overbevisende under den kommende valgkampen.

Derfor håper jeg noen vil reagere og vise meg hvor skapet skal stå i en eller flere av de sakene jeg har berørt. Mye av diskusjonen kan sikkert føres i KK.

FJOLNE

Polens president Kania og sovjetets president Bresnev er på tur i parken. Der finner de en lommebok med \$900 dollar.

— Vi deler pengene etter samme sosialistiske prinsipper, foreslar Bresnev.

Ikke tale om, svarer Kania. — Halvparten eller ingen ting.

KOMMENTAR TIL BERETNINGSGUTKASTET

"I enhver prosess som inneholder flere motsigelser er det bare en av disse motsigelsene som er hovedmotsigelsen. Denne motsigelsen spiller den ledende, avgjørende rolle, mens de øvrige har underordnet, annenrangs betydning. Følgelig må en når en studerer en komplisert prosess som inneholder to eller flere motsigelser, konsentrere alle anstrengelser om å fin-

ne hovedmotsigelsen i den. Når en har klarlagt hva som er hovedmotsigelsen, er det lett å løse alle problemer." Mao.

Hva var hovedmotsigelsen i partikampen? "Utkast til beretning" svarer ikke eksplisitt på det. Det blir pekt på flere tendenser. Men for meg virker det som om det helt klart legges mest vekt på kampen mellom ei

høyreopportunistisk likvidatorisk linje og ei korrekt marxist-leninistisk linje. "Utkastet" slår klart fast at det fantes "ei kraftig høyrestrømning som trua partiet med oppløsning på kort sikt". Det blir slått fast at partikampen blant annet var en maktkamp som blei starta av en del folk som fant tida inne til et forsøk på å dreie partiet over på ei opportunistisk plattform. "Utkastet" roser partiledelsen for at de reiste kampen mot dette, og slår fast at utfallet av landsmøtet var at høyretendensene i partiet gikk på et nederlag. Dette synet på hva som er det viktigste i partikampen gjennomsyrrer de vurderingene og konklusjonene som gjøres i "utkastet" noe jeg også skal komme tilbake til.

Opposisjonen, derimot, hadde et annet syn på hva som var hovedproblemet i partiet. (for redelighetens skyld så vil jeg gjøre oppmerksom på at jeg fra forsommeren 1980 regna meg som "opposisjonell", og forsåvidt gjør det ennå). "Utkastet" slår fast at det eneste opposisjonen hadde felles, var at den stilte seg kritisk til partiledelsen. Dette er ikke direkte uriktig, men altfor overflatisk til å gi noen forklaring på hvordan situasjonen var. Opposisjonen var opptatt av de problemene og feila partiet sleit med, og ønsket å reise debatt rundt dette. Det var forskjellige oppfatninger både om situasjonen i partiet og botemidlene for feila, men det som var felles for alle kameratene var nødvendigheten av en demokratisk og udogmatisk diskusjon og kritikk-kampanje for å kvitte seg med bagasjen. Det som også var felles for de opposisjonelle var at de oppfatta det som om ledelsen ikke var interessert i slike diskusjoner, at de ønska å kvæle debatten, stramme inn vilkåra for kritikk og opposisjon, og etterhvert kjempe desperat for å holde på taburettene. Opposisjonen mente at kampen mellom ei byråkratisk sentralistisk og ei demokratisk sentralistisk linje var den viktigste motsigelsen i parti kampen. Den mente at mangelen på demokrati innad var den viktigste trusselen mot partiet, og så på

andre feil i partiet som underordna ting som kunne løses hvis medlemmene blei mobilisert. Denne felles oppfatning av hovedproblemet i partiet gjorde at de opposisjonelle prioriterte som de gjorde i partikampen, og dette førte også til at opposisjonen også for en stor del reelt fungerte som en blokk.

Hvis vi kan forstå og være enige om at det var slik de viktigste meningsforskjellene var i partiet på denne tida, og at de laqde seg formasjoner etter dette, så har vi kommet et stykke på vei til å forstå problemene. Det må understrekes at det her dreier seg om hovedskillelinjer. Det vil være vulgarisering å påstå at det ikke blei drivi ærlig kritikk av forholda i partiet og av partiledelsen blant "høyrekjemperne". En vel så utbredt vulgarisme er det at opposisjonen unnlot å slåss mot åpenlyse høyreideer. Protokollene fra delegatkonferansene må f.eks. kunne vise dette klart. Det som imidlertid skiller klart er oppfatninga av hva som er viktigst, og hva som er underordna.

Den oppmerksomme leser av beretningsutkastet vilse hvordan utkast-forfatterens(nes) vurdering av kampen mot høyre som viktigst gjennomsyrrer hele utkastet.

-Det blir lagt vekt på hvor alvorlig høyreavvik som sto i partiet var, og hvilke katastrofer det kunne ført til om det ikke ble nedkjempa.

-Iforbindelse med påstanden om at partiledelsen ønska lakk på debatten, feie debatten under teppet, skjermte ledelsen for kritikk, forfølge kritikere osv. blir det konsekvent brukt uttrykk som "det blei oppfatta som", "det blei gitt inntrykk av", "mange oppfatta det som", "oppsto inntrykk av" osv osv. Ved rask gjennomlesing fant jeg seks eksempler på slike formuleringer, som peker på at disse problemene ikke er reelle, men mest tilsynelatende. Det blir ikke underslått at ledelsen gjorde feil av denne typen, men det blir bagatellisert.

-Opposisjonen blir anklaga for å skjermte høyretendensene ved sin blokkholdning mot ledelsen. Dette blir stempla som opportuniste. Det

som ikke blir sagt er at opposisjonsens holdning er konsekvent ut fra analysen av at det slett ikke er høyre som er hovedfaren, men ledelsens byråkratisk-sentralistiske holdninger. Om dette er riktig eller feil, får så være, men å kalle dette opportunisme er vel noe drøyt.

I forbindelse med vurderinga av DS-formannen blir det lagt vekt på at det ble helt klart for folk at han var høyreopportunist. (Skulle vært artig å få dette dokumentert). Så blir det slått fast at han "spilte aktivt på å framstille seg som en forfulgt kritiker hele vøren", dvs: Han var det ikke i virkeligheten.

Dette utgjør hovedtrenden i utkastet. på tross av at det antakelig har tatt mål av seg til å være balansert og objektivt. Slikt sett er utkastet sterkt tendensiøst, for å si det mildt. Det som helt sikkert stemmer er at dette beretningsutkastet er å strø litt forsoningens sukker på vedtakta fra det forrige årsmøtet og fra landsmøtet. Slik sett er det en ny overkjøring av opposisjonen. Dette er vel egentlig ikke overraskende. Partikampen er avslutta, ingen grunn til å rippe opp i gamle motsetninger. Det det imidlertid kunne være grunn til vår å slå fast om praksis har bevist at den vedtatte linja var riktig eller gæren. Har bekjempelsen av høyrelinjene ført til framgang i partiet? Har den interne debatten blitt mer åpen og konstruktiv osv.osv. Det er ikke nok bare å peke på utviklinga i partiet. Man må også sette disse i sammenheng med det som skjedde i partikampen.

HØYREAVVIKET. I 1980 "fantas ei kraftig høyrestrømning som trua partiet med oppløsning på kort sikt". Denne strømninga er ikke lenger tilstede hevder DS, sjøl om det fortsatt er mye høyre i partiet. Greit. Men hvor er det blitt av denne strømninga? Hvor er det blitt av de kameratene som gikk i spissen for dem? Det første man kan slå fast er at denne linja ikke var representert på landsmøtet, hvor det var massiv enhet om de fleste vedtak. Hvordan var det på delegatkonferansene? Hvor mange kamerater sto for linjer som å oppheve fraksjonsparagrafen, fore-

slå "demokratisk sosialisme" osv. 5%? 10%?

Oslo har mista 30% av medlems-tallet. Var det disse som var likvidatorene? Nei, det blir slått fast at dette ikke var tilfelle, men kamerater vi i hovedsak skulle ønske hadde forblitt i partiet.

Hvor mange utmeldte har gått ut offentlig mot partiet? Hvor mange har vært med på å organisere opposisjonsgrupper, gått inn i sosialdemokratiske partier osv. Bortsett fra et par klassiske eksempler (H.Ø. , så har ikke dette skjedd. Tvert om, så har mange kamerater fortsatt samarbeidet med partiet på tross av omfattende kritikk (H. og G.). DS-formannen som blei utropt til fraksjonist og splittelsesmaker nr.1, har gått ut av partiet, men har ikke stått fram verken i Dag og Tid eller Arbeiderbladet.

Jeg må understreke at jeg mener det finns lidelig mye høyre i partiet vårt. Men hvor er det blitt av den akutte likvidasjonslinja? Var det Henry B. J. nedleggingslinje av KK? Denne blei raskt isolert i partiet. Var det Oscars angivelige økonomisme? Vi vanlige partimedlemmer må nå få klare bevis, slik at vi kan sove rolig i sengene våre.

Kanskje jeg sjøl er notorisk høyre? I RV-debatten er jeg stempla som opportunist. Jeg var med på å foreslå endringer i fraksjonsparagrafen. Men Pål S. slo jo på landsmøtet fast at man måtte forsvare til og med grammatikken i paragrafen "når den var under angrep". Eller kanskje det er den holdninga en del kamerater har fått til Stalin etterhvert? Ett av S. hovedpoen mot DS-formannen i sin tid var at han var høyreavvikler fordi han ville stryke Stalin som klassiker. Hva da med Røde Fane-redaksjonen? Hva med Per L. som i KK mente at vi måtte benytte trotskistiske teoretikere i studiene av økonomien?

Ærlig talt, så synes jeg at høyreavviket" blir brukt mest som en religiøs besvergelse mot alle dem som fortsatt ikke er enig i det som skjedde på den tida.

SPØRSMÅLET OM DEMOKRATIET.

Svært mange av de kameratene som har gått ut både i Oslo og resten av landet har begrunna dette med at opposisjonen og demokratiet har blitt valsa ned i partiet. Kan det ikke være noe i dette da?

Først så mener jeg det er riktig å rose DS for at de har tatt dette på alvor. Forberedelsene til årsmøtet er eksempler på det. Også den åpne holdninga i FFP-reaksjonen er et godt tegn. Dette er grunstig.

Men hvor er det blitt av den interne debatten? Enkelte såringer slår til innimellom og skriver om sine kjepphester. Men får som regel ikke svar, eller diskusjonen er rund, uforpliktende og lite målretta. Men stort sett så virker det indre livet temmelig apatisk. Hva hjelper det om linja med harde slag er fjerna, når det er blitt erstatta med ingen debatt? Det blir skrevet at tiltrua til partiet i egne rekker aldri har vært mindre enn nå. Hva kan det komme av?

Såvidt jeg kan forstå er det den ulydiggjort klassiske reaksjonen. Det er blitt slik at man ikke lenger orker/tør å kjempe for standpunktene sine. I sannhet var landsmøtet seierrikt!

Jeg er svært bekymra for partiet vårt. Jeg er bekymra for hva som kommer til å skje foran neste landsmøte hvis diskusjonen på nytt skjerper seg og partiledelsen begynner å føle seg trua. Jeg har personlig fått fire innlegg stoppa i TF i 1982. (De har stått i FFP). Innlegga er kritiske til partiledelsen. Ett innlegg fikk jeg inn, men dette var utstyrt med lang hale fra Finn S. Svarinnlegget fra S. har blitt sensurert bort, uten at noen forklaring er blitt lagt fram. TF er omtrent rensa for debattinnlegg. Jeg er bekymra for partiet vårt. Inntil noen overbeviser meg om det motsatte velger jeg å tro at opposisjonen hadde rett.

UPSTART

DS OG RV-LANDSMØTET

Svar til UPSTART i august-FFP.

I forrige ffp leverte UPSTART to forslag om kommunevalget i 1983. Ett forslag til vedtak på distriktsmøtet. Og ett forslag om hvordan nominasjonsprosessen skal gjennomføres.

På en del punkter er det enighet mellom UPSTART og DS. Det er enighet om

- at den nåværende RV-modellen er ubruktbar,
- at partilandsmøtet må foreta ei avklaring av hva som skal være partiets valgpolitikk, og
- at partiet uansett må gå inn for "å trekke flest mulig uavhengige RV-aktivister med i arbeidet, og gi disse kameratene innflytelse.

Det er uenighet om

- hva RV skal bli,
- hva som skal være partiets holdning på RV-landsmøtet våren '83 (og om partiet skal ha noen holdning),

hva slags vedtak som skal fattes på distriktsmøtet i Oslo-partiet, og - om hvordan nominasjonsprosessen skal foretas.

RV-LANDSMØTET.

DS har gått inn for at partiledelsens standpunkt om at det ikke foretas noen omlegging av RV på RV-landsmøtet, tas til etterretning. UPSTART syns dette standpunktet er beklagelig, og vil ha i hvert fall ei midlertidig avklaring.

Problemet er bare det, UPSTART, at det finnes ingen enighet i partiet om hvordan ei sann avklaring skal foretas. Reint bortsett fra at den nåværende RV-modellen har vært et kompromiss som ikke har vist seg særlig tilfredsstillende for noen av partene, har den også vært en kilde til

stadig uenighet i partiet. UPSTART syns ikke DS har hatt noen særlig heldig hand med å "løse denne floken". Poenget er bare det at den eneste måten å løse floka på, er ved at partiet blir enig med seg sjøl. Og her trur vi landsmøtet i partiet må trø til. Dette forutsetter at det ikke blir gjort noe på RV-landsmøtet som binder opp parti-landsmøtet. Eller som blir oppfatta som ei overkjøring fra deler av partiet.

Dette virker det også som om UPSTART er enig i. Derfor går han inn for at RV-samarbeidet nå skal være begrensa i forhold til kommunevalget -83.

RV-landsmøtet i april skal altså først legge opp til et samarbeid der de uavhengige gis først mulig innflytelse. Så nedlegges RV i september.

Det er mulig jeg har skjønt dette helt gærnt. Men til nå har jeg trudd at kravet om større innflytelse fra de uavhengige i hvert fall delvis har dreid seg om at de har vært misfornøyd med å bare bli brukt i valgkampen, de vil ha noe å si mellom valga også. Vil ei nedlegging av RV etter valget i så fall virke særlig tilfredsstillende?

BUNDET MANDAT?

Til RV-landsmøtet har det altså kommet flere forslag om å omgjøre RV til en valgfront bygd på individuelt medlemskap, uavhengig av partiet. DS har lagt fram forslag om å pålegge partidelegatene til RV-landsmøtet bindi mandat om å stemme mot sanne forslag.

UPSTART syns ikke dette forslaget er særlig "vellykka" heller. Men vi må i hvert fall ha klinkende klart for oss hva som er alternativet til dette. Alternativet er å alle partidelegatene fritt.

UPSTART er bekymra over hva som vil skje om de uavhengige på RV-landsmøtet gang på gang blir stilt overfor ei parti-blokk. Ja hva med det? De uavhengige i RV har gått i samarbeid med et parti. Hva er så jævlig med at det oppfører seg som et parti? Hva vil skje om de uavhengige ble stilt overfor ei partigruppe der folk stemmer mot hverandre, på kryss og tvers og i

hytt og pine? Kort sagt, et parti uten noen holdning i det hele tatt? Er et samarbeid med noe sånt noe spesielt å stå etter? Eller er det noe spesielt demokratisk ved dette? Er dette noe særlig egna til å skape noe godt tillitsforhold?

Forslaget til UPSTART går inn for å erstatte pålegget om bindi mandat med ingenting. UPSTART, viss du er for å stille partidelegatene fritt, så foreslå det. Å ikke avklare hvordan dette skal være på forhand, tjener i hvert fall ikke til noe.

(Du kommer også sjøl med et forslag til hva som skal være partiets holdning på RV-landsmøtet. Er meninga at partiet skal være bindi til å bakke opp dette forslaget? Eller skal hver enkelt partidelegat stå fritt?)

Sist, men ikke minst, sier UPSTART: "DS legger opp til en uhederlig og borgerlig metode å behandle våre uorganiserte kampefeller på. Slik sett er dette faktisk et prinsippsspørsmål ." Deretter påberoper han seg parti-programmet:

"Innafor masserørsla må AKP(ml) stri for å vinne oppslutning og leie gjennom overtving og ved å bruke demokratiske metoder, og vere villig til å respektere demokratiske flertallsvedtak som går mot synet til partiet."

Det DS har gjort, er å foreslå ei partiholdning på RV-landsmøtet, og at partimedlemmene skal være bindi av denne holdninga.

UPSTART bruker parti-programmet mot dette. Bare sånn at vi ikke skal stille noe dårligere, vil jeg her ty til partivedtektene:

"Partimedlemmer som arbeider i andre organisasjoner er underordnet partiets demokartiske sentralisme. De er underordnet partiet som helhet og skal underordne seg partiets organer på sitt plan..."

Uhederlig, borgerlig?

"ANTI-KAPITALISTISK FRONT"?

I kommentaren fra DSAU heter det om forslaga til å gjøre om RV til en frontorganisasjon bygd på individuelt medlemskap:

"En sånn organisasjon vil etter det vi mener helt sikkert før

eller seinere utvikle seg til et konkurrerende parti til AKP(m-l). Og det er stor sannsynlighet for at et sânt parti raskt vil utvikle klare revisjonistiske trekk.

UPSTART mener det er mye å si om et sânt standpunkt, men nøyere seg med at "det viser fullstendig manglende evne til å stole på massene. Hvordan ha tiltro til at arbeiderklassen skal kunne gjøre revolusjon, når man ikke en gang har tillit til våre nærmeste sympatisører?"

UPSTART har sjøl foreslått ei omlegging av RV til en "anti-kapitalistisk front for parlamentarisk kamp" (KK 21.9.82). Hvordan han har tenkt seg dette, får her være usagt. Men de forslaga vi har snakka om er i hvert fall utvetydige. Og hva annet betyr de enn at det opprettes et eget valgparti ved sida av AKP? Hvordan vil et sânt framtidig RV-parti skille seg fra et vilket som helst annet valgparti?

DS har altså gått inn for at disse forslaga blir avvist. UPSTART tar for gitt at dette må komme av DS' manglende evne til å stole på massene, enkelt og greit.

Problemet med dette er at truverdigheta til DS blir liten. Ettersom jeg sjøl er DS-medlem, skal jeg også i denne omgangen renonsere på å føre i marka egne argumenter for synet til DS. I stedet tjuvlåner jeg et par argumenter fra et innlegg som sto i april-ffp.

Innsenderen tar utgangspunkt i kritikken av den leninistiske partiteorien og stiller spørsmålet om det er sânn at "de feila og manglene mange kamerater i partiet opplever, skyldes feil i teorien, eller om det er AKPs praksis det er noe gæernt med." Ett hovedpoeng i artikkelen er at partiet etter innsenderens mening i en periode har vært for slepphendt med medlemskrava, og at dette, kombinert med fraværet av skolering og teoretisk arbeid i samme periode, har straffa seg. Det er derfor, etter det innsenderen mener, heller ikke noe rart at en "på grunnplanet vil få høyretendenser" eller at "en rekke kamerater går ut av partiet med en hel eller delvis avvising av sentrale prinsipper i marxismen-leninismen." "Mangelen på perspektiver, skolering og nivå fremmer

borgerlig tenkemåte og praktisistisk brødpolitikk."

Nå er dette mynta på AKP, og ikke RV. Og sjølsagt er det en forskjell: RV-partiet vil til forskjell fra AKP bare stille et minimum av krav til medlemmene. Og til forskjell fra AKP skal det bare være "anti-kapitalistisk", ikke ta stilling til strategi. Spørsmålet er bare om dette gjør saka noe bedre? Hvordan vil det bli med "perspektiver, skolering og nivå" i det påtenkte RV-partiet?

I samme artikkel peker innsender på at slepphendtheta med medlemskrava i partiet har favorisert folk med "borgerlig bakgrunn". Dette trur jeg han har mye rett i. Men hvordan vil dette arte seg i RV-partiet? RV-partiet skal være organisert bare for parlamentarisk arbeid. AKP har tross alt et stort antall organisasjoner på arbeidsplassene. Og kritikken av at RV er ganske småborgerlig dominert (landsledelsen, landsmøtet) har alt vært oppe. Er det ikke en tjangs for at et sânt RV-parti i minst like stor grad vil favorisere folk med borgerlig eller småborgerlig bakgrunn? Og at "veien dermed vil ligge åpen for borgerlig ideologi", for igjen å låne fra innsenderen?

(Artikkelen det her er sitert fra heter "Er AKP et leninistisk fortroppparti" og er skrevet av Upstart.)

Roy